

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Krajská zdravotní, a.s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Sociální péče 3316/12A, zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Chomutov, Kadaňská 3550, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: **B. Braun Medical, s.r.o.**, se sídlem Praha 4, V Parku 2335/20, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.12.2011, č.j. ÚOHS-R113/2011/VZ-18616/2011/310/ASc/JSI,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.12.2011, č.j. ÚOHS-R113/2011/VZ-18616/2011/310/ASc/JSI, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.4.2011, č.j. ÚOHS-S245/2009/VZ-5686/2010/530/SWa.

I. Podstata věci

Žalobce coby zadavatel zadával veřejnou zakázku „šicí materiály“ v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále „ZVZ“).

Žalovaný ve správním řízení o přezkoumání úkonů zadavatele rozhodl, že se žalobce coby zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nedodržel postup stanovený

- v § 44 odst. 3 písm. f) ZVZ v návaznosti na § 6 ZVZ, neboť v zadávací dokumentaci stanovil způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií v rozporu se zásadou transparentnosti, když způsob hodnocení dílčích hodnotících kritérií č. 2 „Kvalita“ a č. 3 „Servis“ nevyjadřuje jejich váhu,

- v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ v návaznosti na § 6 ZVZ, neboť stanovil požadavek na seznam významných dodávek v rozporu s citovaným ustanovením ZVZ, když požadoval předložení seznamu minimálně pěti odběratelů, kam uchazeči uskutečnili dodávky šicích materiálů v průběhu posledních 12 měsíců, v minimálním objemu 1 000 000 Kč,

- v § 79 odst. 1 ZVZ v návaznosti na § 6 ZVZ, neboť neprovedl hodnocení nabídek podle jednotlivých dílčích hodnotících kritérií a jejich vah,

- v § 80 odst. 1 ZVZ v návaznosti na § 6 ZVZ, když neodůvodnil přiřazení konkrétních hodnot u dílčích hodnotících kritérií č. 2 „Kvalita“ a č. 3 „Servis“ a ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl popis způsobu hodnocení nabídek s odůvodněním,

přičemž tyto postupy mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a žalobce coby zadavatel dne 10. 7. 2009 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem (B. Braun Medical, s.r.o., nyní osoba zúčastněná na řízení).

Za spáchání uvedeného správního deliktu uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce předně odmítá takový výklad § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ, podle něhož by zadavatel, rozhodne-li se uplatnit požadavek na doložení seznamu významných zakázek, musel tento požadavek uplatnit pouze ve vztahu k posledním třem rokům, nikoli za dobu kratší. Podrobnější argumentací namítá žalobce nesmyslnost tohoto požadavku a jeho nelogičnost.

Pokud jde o dílčí hodnotící kritéria „Kvalita“ a „Cena“, pak dovedl-li žalovaný, že první z obou dílčích hodnotících kritérií mělo podle zadávací dokumentace váhu 30% a druhé váhu 60%, avšak po provedení hodnocení mělo první z obou kritérií „nesprávně větší význam“, žalobce k tomu namítá, že jde o poměrování ceny a kvality k lidskému zdraví. Pak bylo podle žalobce namísto zohledňovat jako určující kritérium kvality.

Pokud jde o závěr žalovaného, že způsob hodnocení byl sice stanoven pro všechny uchazeče stejně, avšak to nestačí, neboť musí být též stanoven logicky a srozumitelně, aby si uchazeči mohli učinit představu o preferencích zadavatele, pak ten nebyl podle žalobce založen na žádných zjištěných skutečnostech, z nichž by bylo lze dovozovat, že by kterýkoli z uchazečů způsobu hodnocení neporozuměl správně nebo jej nepochopil. Za situace, kdy žádná taková objektivní pochybnost nebyla dána, závěr žalovaného je jeho libovůlí založené na ničím nepodložené hypotetické nechápavosti uchazečů.

Žalobce dále napadá i ten závěr žalovaného, podle kterého nebylo při hodnocení nabídek u dílčích hodnotících kritérií odůvodňováno přiřazení konkrétních hodnot; žalobce namítá, že žalovaný bez odpovídajícího podkladu ve správním spisu předpokládá nedbalý přístup členů komise, kteří rozhodovali bez dostatečné erudice a odpovědnosti.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

O žalobě zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

IV.1.

Pokud jde o žalovaným dovozené porušení § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ při uplatňování požadavku na předložení seznamu významných dodávek, konkrétně nastavením délky rozhodného období, za které měly být významné dodávky zadavateli od jednotlivých dodavatelů (uchazečů) referovány, tak žalovaný vyšel z dikce § 6 ZVZ, § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ, § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ a § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ, kde dovozoval legitimitu jiné délky referenčního období s ohledem na typ veřejné zakázky (na dodávky, na služby nebo na stavební práce).

Podstata argumentace žalovaného se opírá o jazykový výklad § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ doplněný úvahou, podle níž výrobní proces dodávek a služeb je zpravidla kratší než v případě stavebních prací, a proto stanovení delšího časového úseku, za který dodavatel prokazuje, že byl schopen provádět zakázku obdobnou předmětné veřejné zakázce, jak je uvedeno v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ, v § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ a v § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ, má svoje opodstatnění. Tento svůj závěr opírá žalovaný o čl. 48 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, z něhož byla uvedena pravidla převzata.

Při posuzování technických kvalifikačních předpokladů je podle žalovaného nutné zvažovat nejen nastavení technických parametrů zadavatelem, ale v případě, kdy ZVZ stanoví i určité časové parametry, je nutné, aby rozhodující subjekt zvažoval i přípustnost změny lhůt stanovených v ZVZ. Ustanovení § 56 odst. 1 ZVZ stanoví, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na dodávky může veřejný zadavatel požadovat seznam významných dodávek realizovaných dodavatelem v posledních 3 letech. Jelikož zadavatel může zvolit určitý způsob prokázání technických kvalifikačních předpokladů, avšak nesmí tak učinit přísněji než ZVZ, změnu lhůty by bylo možné připustit pouze tehdy, jestliže

by to bylo výhodnější pro uchazeče. Takový výklad je podle žalovaného v souladu i se zásadou zákazu diskriminace, zakotvenou v § 6 ZVZ.

Jestliže tedy žalobce požadoval předložit seznam minimálně pěti odběratelů, v jejichž prospěch uchazeči uskutečnili dodávky šicích materiálů v průběhu posledních 12 měsíců v minimálním objemu 1 mil. Kč, zkrátil tím období, za které jsou uchazeči povinni doložit seznam významných dodávek ze tří na jeden rok, a vzhledem k tomu, že tímto svým postupem omezil počet v úvahu přicházejících uchazečů, kteří splňují požadavky zadavatele v dalších dvou letech, mohlo toto porušení ZVZ podle žalovaného podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Se závěrem ohledně porušení § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ i ohledně možnosti podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, jak byla žalovaným konstruována, se přitom zdejší soud ztotožňuje.

Podle zdejšího soudu je na přípustnost krácení zákonem stanoveného rozhodného období, z něhož mohou reference podle § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ pocházet, nahlížet nikoli pouze jazykovým výkladem tohoto ustanovení, nýbrž i pohledem pravidla obsaženého v § 50 odst. 3 ZVZ, podle kterého je veřejný zadavatel povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, v § 56 odst. 6 ZVZ, podle kterého je veřejný zadavatel oprávněn požadovat prokázání splnění jednoho či více technických kvalifikačních předpokladů uvedených v § 56 odst. 1 až 5 ZVZ, a v § 56 odst. 7 ZVZ, podle kterého ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů, uvést způsob prokázání splnění těchto kvalifikačních předpokladů a vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky.

Zdejší soud při posouzení této klíčové otázky vychází z toho, že kvalifikace dodavatelů se prokazuje rovněž prostřednictvím prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů. Právní úprava jejich obsahu, rozsahu a způsobu prokázání, která je pro posouzení věci rozhodná, tak činí způsobem do značné míry, nikoli však zcela, obdobným jako v případě § 55 ZVZ (v tehdy rozhodném znění upravujícím prokazování splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů).

Účelem stanovení technických kvalifikačních předpokladů je zajištění, aby veřejné zakázka byla podle okolností plněna těmi dodavateli, kteří k tomu mají přinejmenším minimální technickou způsobilost, resp. kteří mají k takovému plnění odborné i materiální předpoklady, a že tedy dojde ke splnění účelu zadávacího řízení.

Požadavek na splnění minimálních technických kvalifikačních požadavků má tedy zajistit, že se soutěže o přidělení veřejné zakázky zúčastní pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku po jejím přidělení též plnit.

Podobně jako v případě ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů (podle ZVZ před účinností novely provedené zákonem č. 55/2012 Sb., účinné od 1.4.2012) měl zadavatel při formulaci technických kvalifikačních předpokladů poměrně široké možnosti autonomie; stanovení konkrétních požadavků bylo plně v kompetenci zadavatele, bylo tedy na něm, které skutečnosti (tj. jakou „kvalitu“) a které hodnoty (tj. jakou „míru zvolené kvality“) bude považovat za dostatečné prokázání technické způsobilosti.

Uplatnilo se tu však omezení vyplývající z § 50 odst. 3 ZVZ; zadavatel tedy nemohl požadovat splnění zjevně nesouvisejících či zjevně nepřiměřených (poměřováno s předmětem veřejné zakázky) technických kvalifikačních předpokladů. Bylo by porušením § 50 odst. 3 ZVZ (a patrně souběžně i § 6 ZVZ), pokud by zadavatel požadoval prokázání určité úrovně technické způsobilosti v oblasti, která zjevně s předmětem veřejné zakázky nesouvisí (např. prokazování technického vybavení dodavatele pro stavební práce, když předmětem veřejné zakázky je poskytnutí služeb, byť souvisejících se stavebnictvím – např. projekčních služeb), avšak podobným pochybením zadavatele by bylo stanovení technických kvalifikačních předpokladů, které by sice věcně bezprostředně souvisely s předmětem veřejné zakázky, avšak požadovaná úroveň technické způsobilosti by byla zjevně nepřiměřená (extenzivní) ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky.

Dodat je přitom třeba to, že ani jasně a srozumitelně podávané formulace v úvahu přicházejících technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 ZVZ nelze využít (ve skutečnosti zneužít) jako prostředek skryté neoprávněné pozitivní či negativní diskriminace některých dodavatelů.

Dále je třeba vyjít z toho, že § 56 ZVZ umožňuje, aby si zadavatel z katalogu možných (v úvahu přicházejících) předpokladů zvolil ten, který bude podle jeho názoru potřebný z pohledu samotného smyslu prokazování kvalifikace (k tomu shora), avšak který zároveň bude konkrétní veřejné zakázce (z pohledu jejího předmětu) přiměřený. Zadavatel nemůže zvolit takový předpoklad, který není ve výčtu možných předpokladů podle § 56 ZVZ uveden, volba každého předpokladu z katalogu možných je však přípustná za situace přiměřenosti veřejné zakázce (jejímu charakteru danému druhem, rozsahem a složitostí).

K opačnému výkladu nelze dospět ani za použití textu § 56 odst. 4 a 5 ZVZ, v nichž je uplatnění konkrétního požadavku na kvalifikační předpoklady tam uvedené

podmiňováno tím, že je to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, zatímco v případech předpokladů podle § 56 odst. 1, 2 a 3 ZVZ taková podmínka uvedena není. Pravidlo ohledně přiměřenosti každého ze zákonem umožněného požadavku na kvalifikaci, a tedy přiměřenosti (z pohledu druhu, rozsahu a složitosti zadávané veřejné zakázky konkrétního uplatnění některého z předpokladů z katalogu předpokladů možných), obsaženého i v § 56 odst. 1, 2 a 3 ZVZ, totiž vyplývá z § 56 odst. 7 písm. c) ZVZ.

Z téhož ustanovení vyplývá i pravidlo o přiměřenosti způsobu, jakým lze splnění kvalifikace v jednotlivých předpokladech prokázat, a to ve všech případech, kde pravidlo o možnostech konkrétního předpokladu či pravidlo o konkrétním způsobu prokazování jeho splnění neplyne striktně pro případy jednotlivých předpokladů z jiných (předchozích) odstavců § 56 ZVZ.

Jestliže tedy § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ stanoví, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na dodávky může veřejný zadavatel požadovat seznam významných dodávek realizovaných dodavatelem v posledních 3 letech s uvedením jejich rozsahu a doby plnění, pak je oprávněním zadavatele kvantitativně jak určit míru („hodnotu“) významné dodávky, kterou s ohledem na druh, složitost a rozsah právě zadávané veřejné zakázky bude pokládat za referenční, prokazující předpoklad pro plnění právě zadávané veřejné zakázky, tak její věcné vymezení (i zde s ohledem na druh, složitost a rozsah právě zadávané veřejné zakázky), nikoli však již dobu, za níž může být realizace významných dodávek coby referenčních dodavatelem prokazována, neboť ta je pro případ tohoto předpokladu napevno v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ stanovena, společně s napevno stanovenými alternativami způsobu prokázání jeho splnění.

Z právě uvedeného plyne, že za situace, kdy k výkladu pravidla ohledně „posledních 3 let“ obsaženého v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ neexistuje žádná tuzemská prejudikatura, se zdejší soud musí přiklonit k výkladu, který sice nemusí být vnímán na první pohled jako smysluplnější, logičtější a lépe umožňující zadavateli efektivněji a přiměřeněji volit prekontrakční způsobilost dodavatelů s ohledem na objektivní potřeby související s charakterem zadávané veřejné zakázky a situací na trhu, na němž se dodavatelé pohybují, avšak který na druhé straně lépe odpovídá jazykové dikci vykládaného ustanovení, neboť to skutečně pravidlo ohledně „posledních 3 let“ nepodává jako pravidlo maximální, nýbrž jako fixní. Především však jde o výklad, který směřuje k zajištění širší soutěže o veřejnou zakázku mezi dodavateli, což je hledisko, které je třeba při výkladu jednotlivých pravidel ZVZ akcentovat. Lze se totiž v principu ztotožnit se žalovaným v jeho postoji, podle něhož výklad zastávaný žalobcem coby zadavatelem je nepříznivější pro dodavatele (uchazeče), neboť z okruhu dodavatelů způsobilých splnění kvalifikace vylučuje ty, kteří by žalobcem požadovaný kvalitativní požadavek v příslušné míře (hodnotě) nesplnili u dodávek,

kteřé mohou být referenčními, za poslední rok, avšak splnili by jej za předchozí dva roky.

I tento výklad přitom umožňuje žalovanému efektivně zasáhnout proti požadavku vycházejícímu z referenčního období tříletého, bude-li třeba jej posoudit ve světle specifických okolností, na specifickém trhu, a sice buď nově se etablojícím nebo aktuálně stagnujícím, tj. zasáhnout proti takovému požadavku, který s ohledem na situaci na trhu nebude uplatněn vyváženě co do kvality, míry (hodnoty) i referenční doby, jíž je z pohledu § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ třeba vnímat jako pevně stanovenou, odlišně od kvality a míry (hodnoty), u nichž zadavatel disponuje diskrecí, limitovanou pouze pravidly podle § 6 ZVZ, § 50 odst. 3 ZVZ a § 56 odst. 7 ZVZ.

Zdejší soud se tedy přiklání k výkladu žalovaného, podle něhož období „posledních 3 let“ uvedené v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ nemůže být vykládáno jako maximální doba, v jejímž rozmezí je oprávněním zadavatele stanovit konkrétní dobu, nýbrž jako pevně stanovená doba, ve vztahu k níž musí zadavatel přizpůsobit přiměřenost kvality svého požadavku a jeho míry (hodnoty).

Zadavatel tedy nemusí požadavek podle § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ uplatnit, avšak uplatní-li jej, pak poruší uvedené ustanovení za předpokladu, kdy svůj požadavek uplatní k jiné době než posledních tří let.

Žalobní argumentaci proti takovému výkladu tedy zdejší soud neshledává důvodnou.

Třeba dodat, že pokud žalobce argumentuje nejednoznačností pravidla ohledně období „posledních 3 let“ uvedeného v § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ v tom směru, že není patrné, o jaké tři poslední roky má jít, jde o argumentaci, která se zcela mívá se závěrem, který žalovaný dovodil, i se skutkovým stavem, jak byl žalovaným zjištěn – a tedy jde o argumentaci absolutně nepřiléhavou. Žalobce totiž postupoval nikoli tak, že by z jeho postupu nebylo patrné, že by neporozuměl tomu, o jaké tři poslední roky se má jednat, neboť jako referenční dobu stanovil dobu 12 měsíců.

Ohledně této dílčí otázky týkající se zákonnosti požadavku na prokázání požadavku na technickou kvalifikaci tedy zdejší soud dospívá k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav, jehož zjištění bylo pro posouzení věci potřebné, a na něj aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil žádného pochybení ani při výkladu.

IV.2.

Další část žalobní argumentace směřuje proti závěru žalovaného, že žalobce pochybil v procesu hodnocení nabídek. Ani tu zdejší soud žalobci nepřisvědčuje.

Za podstatné zdejší soud pokládá to ze skutkových zjištění žalovaného, že žalobce v bodu IV.2.1 „Kritéria pro zadání zakázky“ oznámení o zakázce a bodu 7) „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace stanovil, jaké aspekty či vlastnosti nabízeného plnění hodlá hodnotit, a rovněž uvedl počty bodů, které se v závislosti na míře naplnění požadavků budou jednotlivým nabídkám při hodnocení v dílčích hodnotících kritériích přidělovat.

Z právě uvedeného je patrné, že výsledná celková hodnota bude vynásobena vahou příslušného kritéria, do způsobu hodnocení však nebyl zahrnut přepočtení získaných bodů, který by zajistil, aby výsledné hodnocení odpovídalo vahám dílčích hodnotících kritérií, jak se nakonec projeví při samotném hodnocení nabídek.

Jestliže v rámci dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „Kvalita“ hodnotilo 6 členů hodnotící komise jedním až pěti body celkem 11 vlastností u 8 předložených vzorků šicích materiálů, pak v tomto kritériu mohla jednotlivá nabídka skutečně získat maximálně 2 640 bodů.

Jestliže v rámci dílčího hodnotícího kritéria č. 3 „Servis“ hodnotilo 6 členů hodnotící komise jedním až pěti body 7 aspektů každé nabídky, pak v tomto kritériu tedy mohla jednotlivá nabídka skutečně získat maximálně 210 bodů.

Jak logicky a věcně správně dovodil žalovaný, právě uvedené hodnoty je třeba poměřovat s maximální bodovou hodnotou v kritériu č. 1 „Cena“, v němž mohla nejlépe hodnocená nabídka získat maximálně 100 bodů.

Pak je tedy třeba jediné správně dovodit, že celkové hodnoty v rámci jednotlivých dílčích kritérií dosažené při jejich hodnocení neodpovídají vzájemnému poměru vyjádřenému právě vahami dílčích hodnotících kritérií stanovenému v zadávacích podmínkách.

Žalobci tedy není vytýkáno to, že jeho představa o celkové ekonomické výhodnosti nabídek byla nesprávná, a tedy že měl jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím přiřadit jiné váhy; žalovaný tedy zadavatele „neopravuje“ v tom, jak konstruované nabídky měl on sám považovat za výhodnější než nabídky jiné, jak by se mohlo jevit z obsahu žalobní argumentace. Žalobci je vytýkáno to, že popis hodnocení obsažený v zadávací dokumentaci (a v samotném oznámení o zakázce) neodpovídal tomu, jak nabídky byly hodnoceny, a že provedeným hodnocením, aniž by bylo předem jasně stanoveno, byly popřeny váhy jednotlivých dílčích hodnotících kritérií, jež byly v zadávacích podmínkách (a v samotném oznámení o zakázce) jasně vyjádřeny.

Na základě pravidel, která žalobce pro způsob hodnocení nabídek původně stanovil, mělo hodnocení probíhat tak, že nabídce, která získá v dílčím hodnotícím kritériu č. 2 „Kvalita“ a č. 3 „Servis“ nejvyšší celkový počet bodů, bude přiděleno bodové hodnocení 100 bodů a další nabídky obdrží počet bodů vypočtený poměrně k nejlépe hodnocené nabídce v daném dílčím hodnotícím kritériu, tak tomu však nakonec nebylo, neboť dosažené výsledky byly přepočítány jednak pravidlem, které neodpovídá vahám, nadto pravidlem, které před provedením samotného hodnocení nebylo žalobcem stanoveno.

Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že stanovený způsob hodnocení v dílčích hodnotících kritériích č. 2 „Kvalita“ a č. 3 „Servis“ je netransparentní, neboť nevyjadřuje váhy stanovené zadavatelem pro tato dílčí kritéria a uchazeči o veřejnou zakázku si nemohli předem vytvořit o způsobu hodnocení dostatečnou představu, pak jde o závěr, který zjištěnému skutkovému stavu odpovídá. Žalobce přitom míří na závěry, které ve skutečnosti neučinil; nejde o to, že by žalovaný dodavatelům podsouval nechápavost a hodnotící komisi nekompetentnost, ani o to, zda měl dát žalobce přednost kvalitě nebo ceně tím, že jim přidělí konkrétní váhy, nýbrž o to, že hodnoceno bylo podle pravidel, která nebyla takto předem stanovena a fakticky neumožňují postup hodnocení zpětně prověřit.

Pokud jde o samotný proces hodnocení nabídek, pak podstatou závěru žalovaného nebylo to, že členové hodnotící komise nebyli odborně zdatní, nýbrž to, že hodnoceno bylo způsobem, který neměl oporu v předem (v zadávacích podmínkách) stanovených pravidlech. Hodnoceno pomocí přepočítávání bodů tedy bylo bez toho, že takový mechanismus měl oporu v zadávacích podmínkách, nadto hodnocení, jak plyne ze zprávy o hodnocení a posouzení nabídek založené ve správním spisu, skutečně neobsahovalo ani odůvodnění přiděleného počtu bodů, přestože jde o požadavek, který z § 80 odst. 1 ZVZ plyne výslovně. Již ze shora uvedeného popisu přepočítávání bodů je přitom patrné, že postup hodnocení, který nakonec žalobce (resp. jeho hodnotící komise) zvolil, mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky podle pravidel stanovených v zadávací dokumentaci, neboť přepočítáním žalobce fakticky změnil původně stanovený poměr vah u jednotlivých dílčích hodnotících kritérií.

Jak správně zjistil žalovaný, ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek žalobce nejprve obecně popsal způsob hodnocení nabídek tak, jak byl uveden v zadávací dokumentaci; potud byl tedy jeho postup v pořádku. Následně žalobce podal informaci o pořadí uchazečů. To je také zákonný krok. Přílohou zprávy byly dílčí protokoly a výsledný protokol o hodnocení nabídek, z nichž skutečně plyne, že v dílčím hodnotícím kritériu č. 1 „Cena“ s vahou 60 % bylo nabídkám přiděleno výsledné hodnocení v rozmezí od 55 do 60 bodů, v dílčím hodnotícím kritériu č. 2 „Kvalita“ s vahou 30 % bylo nabídkám šesti členy hodnotící komise hodnoceno celkem 8 vzorků každé nabídky, kterým byly přidělovány body od jedné do pěti v 11 podkritériích, přitom výsledné hodnocení v kritériu č. 2 bylo provedeno v rozmezí

od 108 do 124 bodů, a v dílčím hodnotícím kritériu č. 3 „Servis“ s vahou 10 % byla každá nabídka hodnocena v 7 podkritériích jedním až pěti body a výsledné hodnocení v kritériu č. 3 bylo provedeno mezi 2 a 3 body.

Za správný je tak třeba považovat závěr žalovaného, podle něhož v souladu se způsobem hodnocení uvedeným v zadávacích podmínkách a transparentně proběhlo hodnocení pouze v případě dílčího hodnotícího kritéria č. 1 „Cena“, kde výsledné hodnocení odpovídá předem stanovenému vzorci i váze, která byla předem tomuto dílčímu hodnotícímu kritériu žalobcem přiřazena. U dalších dvou kritérií ovšem není patrné, jakým způsobem žalobce dospěl k výslednému hodnocení, neboť výsledné hodnoty neodpovídají způsobu hodnocení uvedenému v zadávacích podmínkách - pravidlům pro hodnocení obsaženým v oznámení o zakázce a zadávací dokumentaci. Výsledné hodnoty hodnocení skutečně neodpovídají vahám stanoveným pro tato kritéria, neboť dílčímu kritériu č. 2 „Kvalita“ žalobce v zadávacích podmínkách přiřadil váhu 30 % (ze 100%), avšak při hodnocení mu nakonec bylo přiděleno více bodů než kritériu č. 1 „Cena“ s vahou 60 % (ze 100%), a nabídky v dílčím hodnotícím kritériu č. 3 „Servis“ získaly v porovnání s ostatními dílčími kritérii pouze nepatrný počet bodů, ačkoli váha tohoto kritéria dosahovala podle zadávacích podmínek jedné třetiny váhy dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „Kvalita“ a šestiny váhy dílčího hodnotícího kritéria č. 1 „Cena“.

Porušení pravidla hodnotit nabídky podle předem stanovených pravidel, a tím i porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení umožňující zpětně řádně přezkoumat, jak byly nabídky hodnoceny a zda byly hodnoceny v souladu s pravidly hodnocení předem zadavatelem stanovenými, přitom dokládá i samotné vyjádření žalobce, který uvedl, že se pro takový postup rozhodl až v průběhu hodnocení nabídek.

Nic z toho, co je žalobci vytýkáno, tedy podle zdejšího soudu není „fantazii“ žalovaného, jež by nebyla podložena podkladem rozhodnutí, nýbrž správnou aplikací správně použitých norem ZVZ na zjištěný skutkový stav.

Zdejší soud tedy uzavírá, že i ohledně této dílčí otázky týkající se hodnocení nabídek žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, na který aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a nedopustil se ani výkladové chyby.

IV.3.

Žaloba tedy v žádném z uplatněných žalobních bodů není důvodná. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná zamítnuta.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšný nebyl, proto právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nemá. Toto právo má žalovaný proti žalobci, avšak ze spisu zdejšímu soudu nevyplývalo, že by mu jakékoli náklady přesahující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti vznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osobě zúčastněné na řízení zdejší soud v řízení neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady vznikly, a proto podle § 60 odst. 5 s.ř.s. vyslovil, že tato osoba nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18.4.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová